

SIMONE VAN DER VLUGT

De reünie

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Ik sta op de strandopgang, mijn handen in de zakken van mijn suède jasje gestoken en kijk naar de zee. Het is zes mei, en veel te koud voor de tijd van het jaar. Het strand ligt er verlaten bij, op een enkele jutter na. De zee heeft de kleur van lood en neemt dreigend en schuimend steeds meer strand in bezit.

Iets verderop zit een meisje op een bankje. Ze kijkt ook naar de zee, ineengedoken in haar gewatteerde jack. Ze draagt stevige schoenen, bestand tegen weer en wind. Aan haar voeten ligt een zware boekentas. Niet ver van haar vandaan staat haar fiets tegen het prikkeldraad; op slot, al zit ze er vlak naast.

Ik kijk naar haar. Ik had wel gedacht dat ik haar hier zou vinden.

Ze kijkt met nietsziende ogen uit over zee. Zelfs de wind, die opdringerig aan haar kleding rukt, krijgt geen vat op haar. Hij krijgt het lichtbruine haar dat om haar hoofd dwarrelt te pakken, maar haar aandacht niet.

Ondanks haar ongevoeligheid voor de koude wind heeft het meisje iets kwetsbaars dat me ontroert.

Ik ken haar. Toch aarzel ik om haar aan te

spreken, want zij kent mij niet. Maar het is van het grootste belang dat ze me leert kennen. Dat ze naar me luistert. Dat ik tot haar doordring.

Ik loop langzaam naar het bankje, mijn blik op zee gericht, alsof ik van het uitzicht op de woeste golven wil genieten.

Het meisje kijkt opzij, zonder enige uitdrukking op haar gezicht. Het lijkt even alsof ze weg wil gaan, maar dan berust ze erin dat ik de cirkel van eenzaamheid om haar heen ben binnengedrongen.

Naast elkaar zitten we op het bankje, de handen in de zakken, en kijken hoe lucht en water in elkaar overgaan.

Ik moet iets zeggen. Straks gaat ze weg en hebben we geen woord gesproken. Maar wat zeg je als ieder woord erop aankomt? Ik moet eerst de juiste woorden vinden.

Net als ik diep ademhaal en me tot haar wend, kijkt ze naar mij. We hebben dezelfde kleur ogen. Dezelfde uitdrukking ook, waarschijnlijk.

Ze is een jaar of vijftien. Net zo oud als Isabel toen ze werd vermoord.

Jaren geleden heb ik hier in de buurt op school gezeten. Ik fietste iedere dag tien kilometer

heen en terug, soms met de zeewind in mijn rug, meestal pal tegen de wind in.

De wind kwam aanrazen vanaf zee en zag zich door niets belemmerd boven de vlakke polder tot hij mij op mijn fiets tegenkwam. Het dagelijkse gevecht tegen de zeewind leverde me een flinke longinhoud en een goede conditie op en het was een uitstekende manier om mijn frustraties van me af te trappen.

Die tien kilometer tussen school en huis, dat niemandsland van weiden en zoute wind, lag als een overgangsgebied tussen de twee werelden waarin ik leefde.

Ik kijk naar de zee, die gelijk met de golven een stroom van herinneringen doet aanspoelen. Ik had niet terug moeten komen.

Wat heeft mij hier eigenlijk gebracht?

Het berichtje in de krant. Twee weken geleden stond ik met een mok koffie bij de keukentafel en bladerde snel de krant door. Het was acht uur, ik was aangekleed en had ontbeten, maar er was geen tijd meer om rustig de krant te lezen. Even koppensnellen was alles wat erin zat.

Ik sloeg de volgende pagina om en mijn oog viel op een klein bericht in een zijkolom. REÛNIE VAN HELDERSE MIDDELBARE SCHOLEN.

Ik las de oproep voor de reünie snel door. Het was mijn oude middelbare school, die inmiddels gefuseerd was met een aantal andere middelbare scholen in Den Helder.

En nu zijn ze van plan een reünie te houden voor oud-leerlingen. Ik ben drieëntwintig, dus mijn schooltijd ligt goddank al een hele tijd achter me.

Ik peins er niet over om te gaan.

Het meisje is weggegaan. Ik heb haar laten ontsnappen toen ik even in gedachten verzonken was. Het geeft niet, ik kom haar wel weer tegen.

De wind blaast mijn haren in mijn gezicht en snijdt me nu en dan de adem af. Ja, zo was het vroeger ook. Zo trapte je tegen de wind in, terwijl de tranen over je wangen liepen. Ik bond mijn haar altijd in een staart omdat mijn lange haren anders vol onontwarbare klitten zouden komen te zitten. Als ik het 's avonds onder de douche waste, rook het naar het zout van de zee.

Geuren veranderen niet. Ze overvallen je, frissen oude herinneringen op en laten je rondsnuffelen in de donkere hoekjes van je geheugen.

Waarom ben ik teruggegaan? Wat dacht ik daarmee te bereiken? Dacht ik dat het louterend zou zijn, of bevrijdend?

Dat is het niet. Het is confronterend en pijnlijk en verwarrend en een grote vergissing.

Het enige wat het misschien oplevert is meer duidelijkheid. Ik weet niet of ik daar wel klaar voor ben.

Ik wandel terug naar mijn auto. Het zand stuift voor me uit en de wind duwt in mijn rug, maant me tot spoed. Ik ben hier niet welkom. Ik hoor hier niet meer thuis.

Desondanks ben ik niet van plan nu al terug naar Amsterdam te gaan. Zelfs als het hard begint te regenen versnel ik mijn pas niet. Mijn auto staat eenzaam op de grote parkeerplaats. Normaal gesproken is het hier barstensvol, maar de zomer laat ons even in de steek. Ik denk aan de rijen blik die op hete dagen staan te glinsteren onder de zon. Het was leuk om vlak aan zee te wonen. Je fietste al die oververhitte automobilisten die in de file stonden gewoon voorbij. Gooide je fiets tegen het prikkeldraad, haalde je handdoek onder de snelbinders vandaan en zocht een plekje om in de zon neer te strijken. Ergerde je aan de vele kuilen, gevuld met Duitse bierblikjes. Maar het hoorde erbij.

In Zandvoort vind je tegenwoordig niet eens meer een plekje als je niet om een uur of negen de strandopgang op rent.

Ik open het portier van mijn autootje en duik dankbaar naar binnen. Verwarming aan, radio op een vrolijke zender, zak drop op de stoel naast me, starten en wegwezen. Ik rij de bijna verlaten parkeerplaats af, langs het bos de Donkere Duinen richting centrum.

Den Helder biedt bij regen een troosteloze aanblik. Amsterdam ook, maar Amsterdam blijft leven. Den Helder lijkt nog het meest op een stad waar het luchtalarm net is afgegaan.

Ik hou van steden met een ziel, met een historische kern. Het enige wat oud is in Den Helder zijn de inwoners. Jonge mensen trekken na hun eindexamen naar Alkmaar en Amsterdam. Wat overblijft zijn mariniers en toeristen voor de boot naar Texel.

Daar was ik vanochtend nog bijna beland. Sinds mijn ouders vijf jaar geleden geëmigreerd zijn naar Spanje, ben ik niet meer terug geweest in Den Helder en ik ken de stad als fietser, niet als automobilist. Ik miste één afslag, reed op de dijk af, kon niet anders dan rechts afslaan en sloot aan bij een lange rij wachtende auto's voor de boot naar Texel. Ik zette de versnelling

in z'n achteruit, maar achter me versperde de wagen van een gezin op voorjaarsvakantie me de weg. Pas toen ik helemaal vooraan stond, kon ik keren en ontsnappen aan een niet geplande vakantie tussen de schapen.

Over de Middenweg rij ik in de richting van mijn vroegere middelbare school. Als ik langs de school kom, is het schoolplein bijna verlaten. Een groepje leerlingen trotseert de motregen en inhaleert gretig de nicotine die hen de dag door moet helpen.

Ik rij door. Een rondje om de school en dan dezelfde weg als ik vroeger naar huis fietste. Langs het militaire Deibelkamp naar de Lange Vliet. De tegenwind kan me nu niets maken; ik tuf rustig voort en kijk naar het fietspad waar ik zoveel jaren gefietst heb. Isabel woonde in hetzelfde dorp als ik. We fietsten die dag niet samen naar huis, maar ze moet over de Lange Vliet gereden hebben.

Ik herinner me dat ik haar het schoolplein af zag fietsen. Zelf bleef ik expres nog even talmen voor ik vertrok. Als ik achter haar aan was gefietst, was er die dag misschien niets gebeurd.

Ik geef gas en rij zo hard als is toegestaan de Lange Vliet af. Ik kom in Julianadorp en ga bij

de eerste gelegenheid naar links, naar de auto-weg. Als ik langs het kanaal rij, schakel ik naar z'n vijf en zet ik de radio harder.

Weg van hier. Terug naar Amsterdam.

Ik zing luidkeels mee met de top-veertighits die uit de radio schallen en vis het ene dropje na het andere uit de zak naast me. Pas als ik Alkmaar achter me heb gelaten, ben ik weer terug in het heden. Ik denk aan mijn werk. Maandag weer beginnen. Het is nu donderdag; ik heb nog drie dagen voor mezelf. Ik heb niet echt veel zin om weer te gaan werken, maar ik denk wel dat het goed voor me zal zijn. Ik zit te veel alleen thuis, met onverwachte en onbegrijpelijke beelden die als dromen voor mijn ogen schuiven. Het wordt hoog tijd dat ik weer deel ga uitmaken van de werkende wereld. En ik begin op therapeutische basis; een paar uurtjes per dag. Kan ik 's middags leuke dingen gaan doen. Dat is me immers voorgeschreven.

Ik werk op het hoofdkantoor van een grote bank met buitenlandse vestigingen. Niet echt het werk dat ik ambieer, want ik ben opgeleid om lerares Nederlands en Frans te worden, maar na mijn afstuderen was het niet gemakkelijk een leuke school te vinden. Ik moet toegeven dat ik het solliciteren ook vrij snel

opgaf. Mijn eerste kennismaking tijdens mijn stage met klassen vol puberale opstandigheid was me behoorlijk tegengevallen.

Dus begon ik al in het laatste jaar van mijn studie in de avonduren aan een secretaresseopleiding, liet me inwijden in de wereld van de informatica en begon te solliciteren naar andere functies. Zo belandde ik bij De Bank, negen hoog boven de rondweg.

De eerste keer dat ik het hoofdkantoor betrad, was ik danig onder de indruk. De entree lag heel voornaam in een mooi park en toen ik door de draaideur in een wereld van ruimte en marmer kwam, voelde ik me ineenschrompelen tot iets nietigs dat in die wereld van chic nauwelijks terug te vinden was.

Maar het viel mee. De pakken en mantelpakjes om me heen bleken heel gewone mensen te omhullen. Ik schafte een nieuwe garderobe aan, met in mijn achterhoofd mijn moeders advies dat een paar dure maar kwalitatief goede basisstukken meer profijt opleveren dan zakken vol koopjes. Mijn spijkerbroeken werden verbannen naar de verste hoek van mijn kledingkast, en getailleerde jasjes, rokjes tot op de knie en donkere panty's begonnen tot mijn standaarduitrusting te horen. Zo betrad ik